

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΦΟΡΕΜΑ

ΛΟΙΠΟΝ, Ζανίνα, μου λές όχι και αυτήν την φορά ;

— "Όχι, φίλε μου...
— Πάντα λοιπόν θα λές εσύ όχι ;
"Η νέα γυναίκα δεν του απάντησε κι' έμεινε σκεπτική για λίγες στιγμές. Ο Μισέλ Μαρσαί, καθισμένος δίπλα της, ήταν έτοιμος να γονατίσει μπροστά στα πόδια της. Εκείνη τον κύτταζε με την άκρη του ματιού της. Ήταν νέος γεμάτος έρωτική φλόγα. Την κύτταζε με τα μεγάλα μαύρα μάτια, μέσ' στα όποια ήταν ζωγραφισμένη η εικόνα της. Φαινότανε πως όλη του η ύπαρξις κρεμιότανε απ' την απάντησι που θα του έδινε εκείνη. Γι' αυτό και η Ζανίνα δεν ετόλμησε να τον απελπίσει έντελώς και του είπε:

— Ποιος ξέρει !...
Μόλις την άκουσε ο Μισέλ, του ήλθε να τρελλαθί απ' τη χαρά του. "Αφισε το ίκετευτικό ύφος, που είχε προηγουμένως και φώναξε:

— "Α! Σ' ευχαριστώ, Ζανίνα ! Σ' ευχαριστώ για την ελπίδα που μου δίνεις. "Εννοια σου και θα ίδης !... Θα σε περιποιηθώ τόσο πολύ, θα σου δείξω τόσην άφοσίωσι, ώστε στο τέλος θα κατορθώσω να σε πείσω για την αγάπη μου, και θα σε κάνω να με λυπηθής !...

— Μιλάτε πιο σιγά, σάς παρακαλώ !

Δεν είχαν όμως τίποτε πειά να είπουν και σώπασαν κ' οί δυό τους.

"Από τ' άνοιχτά προς το πάρκο παράθυρα, έμπαινε μέσα στο σαλονάκι όπου έπαιρναν το τσάι τους, η άνταύγεια του θραδυνού φωτός κι' έκανε να λάμπουν τα έπιπλα, η κουρτίνες και τα έπιπλα ακόμα. "Επικρατούσε τόση απόλυτη ήσυχία, ώστε θ' άκουγότανε ακόμα κι' ένα ρόδο που θα ξεφύλλιζε.

Λίγο περισσότερο αν τεντώνανε τ' αυτιά τους, η Ζανίνα και ο Μισέλ θ' άκούγανε τους άταχτους χτύπους της καρδιάς τους... "Η αλήθεια είχε πως χτυπούσαν δυνατά και η δυό καρδιές. "Εξη μήνες τώρα ο νέος ζούσε τρελλά έρωτευμένος με την άμορφη εκείνη χήρα. "Από την πρώτη φορά που την είδε, τον τράβηξε η ξανθή άμορφοιά της, η άγνή σαν της Παναγίας, έκφρασί της, το άχρο προσωπάκι της, που όταν ξαφνικά κοκκίνιζε, γινόταν πιο χαριτωμένο και τα μάτια της πρό πάντων, ναι, τα μάτια εκείνα που ήταν τόσο φωτεινά, ώστε τον έκαναν να όνειρεύεται τον ούρανό με τ' άστρα !...

Στο Παρίσι, ο Μισέλ είχε κάνει ό,τι μπορούσε για να προσελκύση τη Ζανίνα. "Η θέσι της όμως, σαν χήρας, η περιορισμένη ζωή της, και η πολύ όλιγόχρονη παραμονή της στα σαλόνια, τον υπεχρέωσαν να περιορισθή μονάχα στις σιωπηλές έκδηλώσεις των ματιών και σε τίποτε άλλο.

Να όμως τώρα που η τύχη εύνοουσε τον Μισέλ. Τον είχε προσκαλέσει στην έξοχική του θίλλα ο κ. Μερσιέ, ο θεός της άμορφης χήρας, για να περυσουνε μαζί το μήνα εκείνο του κυνηγιού. Και ο Μισέλ πήγε τρεχάτος, γιατί ήξερε, πως η άγαπημένη του περνούσε το καλοκαίρι της, μαζί με τον κύριο Μερσιέ.

Στην έξοχική θίλλα, θρήκε περισσότερη έλευθερία και μπόρεσε να προσεγγίση τη Ζανίνα.

Μιά μέρα της μίλησε επί τέλους για τον έρωτά του. Αυτή τον απεμάκρυνε χαμογελώντας. "Ο Μισέλ επέσιμωσε. Κι' εκείνο το θράδυ, της υπέβαλε την άγωνιώδη έρώτησι των έρωτευμένων την έρώτησι, αν τον αγαπούσε.

Γιατί του είχε πεί όχι ; Ούτε η ίδια δεν το ήξερε. "Ο Μισέλ ωστόσο της είχε άρέσει άμέσως από την πρώτη στιγμή που τον έγνώρισε. Κι' αν τώρα στην έξοχή ο Μισέλ φορούσε πολιτικά, της φαινότανε ωστόσο, πως διατηρούσε ακόμα το άρρενωπό ύφος του στρατιώτου που την έτρελλαινε. Κι' αυτό γιατί η Ζανίνα, ήθελε εκείνος με τον όποιο θα συνέδεε για δεύτερη φορά τη ζωή της, νάχη άπάνω του κάτι

από την έκφρασι των ήρώων.

Κάτι τέτοιο είχε θέθαια ο καυμένος ο Μισέλ, όχι όμως τόσο τέλεια όσο θα ήθελε η άμορφη χήρα για τον ήρωα των όνειρων της.

Δεν ήτανε άερυπόρος, ούτε υπηρέτησε στα τάνκς. Είχε κάνει άπλούστατα το καθήκον του, όπως όλοι οί άλλοι στον τελευταίο πόλεμο. Μάταια τον προκαλούσε η ίδια να κάνει πιο φανταχτερό το φωτοστέφανό του, με ωραίες διηγήσεις των κατορθωμάτων του. "Ο Μισέλ δεν ήθελε ν' άκούση τίποτε για πόλεμο, δεν έννοούσε να μιλήση για πόλεμο...

Γιατί λοιπόν να υποχωρήση εκείνη ; "Ηθελε να πέση όριστικώς στην άγκαλιά ενός ανθρώπου δυνατού, τολμηρού, κατακτητού. Και άφου τίποτε τέτοιο δεν εξασφάλιζε ακόμα, προτιμούσε να περιμένη και περιμένε.

"Ο Μισέλ ωστόσο είχε σηκωθή. Σαν να ξεχνούσε ξαφνικά τα λόγια που είπαν μιά στιγμή προτήτερα, την ρώτησε:

— Θάχετε προσκεκλημένο κανένα γείτονα άπόψε στο τραπέζι ;

— Θάχουμε, αλήθεια ! Καλά που με κάνατε να θυμηθώ πως πρέπει να σάς διώξω. Μόλις θα προλάβω να κάνω την τουαλέττα μου.

Κι' έδειξε με το δάχτυλό της άπλωμένο σ' ένα φωτείγ, κάτι αίθέριο, ανάλαφρο, άέρινο σχεδόν.

— Είναι καινούργιο φόρεμα ; τη ρώτησε.

— Ναι. Μόλις σήμερα μου τόστειλαν απ' το Παρίσι. Είναι το πρώτο ντεκολτέ που θα φορέσω ύστερα απ' τη χηρεία μου...

— Φαίνεται πολύ χαριτωμένο.

— "Απ' έναντίας είναι άπαίσιο.

— "Ω !...

— Ναι. Με συνώδευε ο θεός μου όταν το παρήγγειλα. "Η γυναίκα όμως πρέπει να κάνει πάντα ό,τι καταλαβαίνει στο κεφάλι της. "Επί τέλους δεν είναι όπως το ήθελα...

— Και όμως !

— Τι να σάς πω, μόνο που συλλογίζομαι πως θα το βάλω άπόψε στο δείπνο, γίνομαι έξω φρενών.

— Μην το φορέσετε τότε !...

— Για να σάς πη ο θεός μου πως τόκανα έπίτηδες, έπειδή ήτανε του γούστου του ; Είναι ικανός να κάνει μεγάλη φασαρία... "Αχ ! άς μπορούσε να γινόταν μιά καταιστροφή, δεν ξέρω κι' έγώ τί, που να με γλύτωνε απ' αυτό το φόρεμα, χωρίς να μπορέση ο θεός μου να με κατηγορήση σε τίποτε και μου φαίνεται πως θα ήμουν ικανή να...

— Νά...

"Η άμορφη χήρα έγέλασε τσαχπίνικα, προκλητικά και δεν είπε τίποτε άλλο. "Ο Μισέλ αισθάνθηκε τότε πως άποχτούσε μιά ψυχή ήρωική, τέτοια που την ήθελε η Ζανίνα... Για την άνταμοιθή που περίμενε ήταν άξιος για κατορθώματα ήρωικά. Και είπε τότε:

— Να μέινετε έντελώς ήσυχη, Ζανίνα !... "Απόψε θα σάς έλευθερώσω έγώ απ' αυτό το άθλιο φορεματάκι !

Το δείπνο πέρασε ήσυχα πολύ. Μετά το δείπνο, οί προσκεκλημένοι πέρασαν στο σαλόνι, όπου έπαιξαν μουσική και η Ζανίνα τραγούδησε με την υπέροχη φωνή της, συνοδευόμενη από τον Μισέλ στο πιάνο.

"Εκείνη τη στιγμή, ο Μισέλ την πλησίασε και της ψιθύρισε:

— Μή δείτετε καμμιά έκπληξι για τίποτε ! "Εγώ θα κρήσω την ύπόσχεσί μου...

"Η νέα γυναίκα μοίρασε τον καφέ κι' ένα γλυκό χαμόγελο σε κάθε καλεσμένο. Το φόρεμα που φορούσε την έκανε αλήθεια πιο χαριτωμένη. Το φόρεμα αυτό ήταν τολμηρά ντεκολτέ, κοντό ως πάνω απ' τα σφυρά, όπως επιβάλλεται σε μιά σεμνή χήρα, κι' απ' τα πλάγια σερνόταν λιγάκι κομμάτι από το ίδιο ύφασμα.

— "Α! τί τρελλή τουαλέττα !

Σ' ευχαριστώ Ζανίνα... Σ' ευχαριστώ για την ελπίδα που μου δίνεις...

είπε ένας στρατηγός απόστρατος.

«Η Ζανίνα υποκλίθηκε και χαμογέλασε.

— Τί ωμορφιά είχε απόψε ή δική σας ; της είπε ένας διπλωμάτης. Αυτό το φόρεμα είχε μαγεία !

— Λέτε ;

— Σας το βεβαιώνω. Δείχνει άμέσως όλο το μεγάλο γούστο σας !

«Η ωμορφη χήρα έκπληκτη για τ' άπρόσπτα αυτά κομπλιμέντα, κοκκίνισε από ευχαρίστησι. Πρόσφερε ένα φλιτζάνι τσάι στον κ. Νομομηχανικό, που της ψιθύριζε κι' εκείνος.

Μαντεύει κανείς πώς το φόρεμά σας αυτό βγήκε από μεγάλο κατάστημα. Σας κάνει κάτι γραμμές !... Θα είχατε την καλωσύνη να δίδατε την διεύθυνσί του στην κυρία μου; Πιο χαριτωμένο φόρεμα, σας βεβαιώ, δεν είδα ποτέ μου...

«Αναστατωμένη άπ' τούς άλλοπαλλήλους αυτούς έπαίνους ή Ζανίνα, έρριξε περαστική μιá ματιά στον καθρέφτη. Αλήθεια τί ωμορφα που της πήγαινε το φόρεμά της ! Πώς την παρουσίαζε πιο ωμορφη, πιο ζωηρή !

«Η ωμορφη χήρα ευτυχισμένη, όσο παίρνει, πήγε κοντά στον Μισέλ και του είπε :

— «Εναν καφέ, κύριε Μαρσαί ;

«Ε;

— Πολύ ευχαρίστως, κυρία μου.

Είχε καρφωμένα τα μάτια του στο πάτωμα. Έπερίμενε την κατάλληλη στιγμή που ή πλαγινή λουρίδα του φορέματός της θα θρυσκότανε μπροστά στα πόδια του. Κι' όταν έπί τέλους έγινε αυτό, την πάτησε με όλη του τη δύναμη.

«Η Ζανίνα εκείνη τη στιγμή έκανε ένα πλάγιο βήμα. «Ενα «κράχ» ακούστηκε τότε και το φόρεμα ξεσχίστηκε ως τη μέση.

«Η Ζανίνα πήγε να τρελλαθί και είπε στον Μισέλ :

— «Αδέξιε, πάει το καινούργιο μου φόρεμα ! Το φόρεμά μου που τ' αγαπούσα τόσο ! Αδέξιε ! Αδέξιε !...

Τά είπε αυτά σιγανά βέβαια, αλλά με τόση λύσσα, ώστε ο Μισέλ, που δεν περίμενε τέτοια μεταβολή στις αντιλήψεις της στάθηκε σαν σατισμένος και πίστεψε πως ήταν αδύνατη κάθε συγγνώμη έκ μέρους της.

Προσπάθησε να δικαιολογηθί, ήταν όμως κι' εκείνος γεμάτος νεύρα, γιατί ένιωθε πως ή ευτυχία του χανότανε άπ' τη δική του την άδεξιότητα. Είχε ακούσει τούς έπαίνους για το καινούργιο φόρεμα. Έπρεπε λοιπόν να καταλάβη πως μιá γυναίκα γρήγορα αλλάζει γνώμη μπρός σε τόσα θυμιάματα. Και άπομονωμένος τώρα ψιθύριζε κι' αυτός ανάμεσα στα δόντια του :

— «Αδιέξιε ! Αδέξιε ! Αδέξιε !...

POZE PEZI

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

Ο ΝΕΚΡΟΣ

Η άδελφή του σιωπηλή
μ' έλπίδα περιμένει,
κ' ή μάνα δακρυσμένη
με φόβο καρτερεί

Τό δίχτυ της ή λησμονιά
τό ύφαινει σαν άράχνη,
μά πάντα ή Μνήμη ψάχνει
μέσ' στην ψυχή θαθειά.

Στον κήπο τί κι' άν κελαϊδή
τό άηδόνι αύγή και θράδυ...
Στου τάφου τό σκοτάδι
λαλιά δεν άντηχεί !

Ποτέ δεν θα γυρίση πλιά
νά τον καλοδεχτούνε...
Κι' όμως τον κότερούνε
νάρθη άπ' την ξενιτιά.

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΤΟΣ

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τό τράστ τών ζητιάνων της Μόσχας. Ποιοί μπορούν να γίνουν μέλη του τράστ. Η είσπραξις τών Ρώσων ζητιάνων. Η άναποδιές της μοίρας. Πώς ένας φτωχός γεωργός έγινε πυργοδεσπότης. Η ζήλεια της συζύγου του. Η συνέπειες του διαζυγίου, κτλ.

Στη Μόσχα ανακαλύφθηκε τελευταία, ένα πραγματικό τράστ ζητιάνων. Τό πρωτότυπο αυτό τράστ έχει 150 μέλη. Αρχηγός του είχε ένας γέρος, ο όποιος πριν από πολλά χρόνια έξασκει το «έπάγγελμα» του έπαίτου και ο όποιος διευθύνει το τράστ, με έξαιρετικήν ικανότητα.

«Όπως βεβαιώνει ή σχετική έκθεσις της άστυνομίας της Μόσχας, το τράστ αυτό έχει τόσες πολλές έκκρεμείς υποθέσεις να διεξαγάγη, ώστε ο αρχηγός του δεν εύκαιρεί πειά να... ζητιανεύη αυτοπροσώπως. Γι' αυτό άρκεϊται στο να εισπράττη ένα ώρισμένο ποσοστό, από τις ήμερήσιες εισπράξεις τών μελών. Η έκθεσις δεν αναφέρει όμως πώς έλέγχεται τό ποσό που εισπράττουν τα μέλη του τράστ.

Γιά να γίνη κανείς δεκτός στην παράξενη αυτή όργάνωσι, πρέπει να κατάγεται, άπαραιτήτως, από την περιφέρεια Καλοϋγκο, ή οποία...παράγει τούς περισσότερους και τούς καλύτερους ζητιάνους της Ρωσίας. Δεύτερος όρος είχε να ξέρη να ζητή έλεημοσύνη και τρίτος να σέβεται και να υπακούη στον κανονισμό του τράστ.

«Εννοείται πως τα μέλη του τράστ αυτού, πολεμούνε άγρίως, με χίλια δυό μέσα, κάθε άλλον ζητιάνο, που δεν άνήκει στην όργάνωσί τους και που θα τολμήση να κάνη την εμφάνισί του, στις γωνίες τών δρόμων, τις όποιες κατέχουν εκείνοι προνομιακώς. Αί εισπράξεις τών μελών του τράστ κυμαίνονται από 30— 45 ρούβλια τό μήνα, τα περισσότερα δέ άπ' αυτά είχε ιδιοκτητήται μεγάλων άγροτικών εκτάσεων !

«Ενας από τούς λίγους εκείνους ανθρώπους, που στη ζωή τους γνωρίσανε τα άνεθοκατεβάσματα της Μοίρας, είχε και κάποιος Γκιουζέπε Βέγκερ, άπ' τό Άντιζ του Τυρόλου, ο όποιος από φτωχός γεωργός έγινε μεγαλοκτηματίας και πυργοδεσπότης, για να ξαναπέση πάλι στη φτώχεια και μάλιστα τη φορά αυτή στη φυλακή.

«Ο Γκιουζέπε Βέγκερ, πέρασε τη ζωή του φτωχός και καλλιεργώντας τη γή, αλλά ήσυχος κι' ευτυχισμένος, ως την ήμέρα που ή Μοίρα του τον έφερε να μπη στην ύπηρεσία του πύργου Μοντελεόνε.

«Η πυργοδέσποινα, μιá πάμπλουτη, αλλά και γρηά άριστοκράτισσα, όταν τον είδε, τον έρωτεύθηκε τρελλά, «Ο Βέγκερ ήταν νέος και περβολικά ώραίος και του έπρότεινε να τον παντρευτή. Χωρίς να διστάση ο νέος, δέχθηκε την πρότασι κι' ένα καλό πρωί, ο φτωχός εργάτης, χάρις στον γάμο του, μεταμορφώθηκε σε πυργοδεσπότη !

Τότε όμως άκριβώς, άρχισαν τα θάσανά του. Η γυναίκα του τον ζήλευε φοβερά, τον υπέβαλλε σε άφάνταστους περιορισμούς και του έκανε διαρκώς φριχτές και βασανιστικές σκηνές ζηλοτυπίας. Η ζωή του Βέγκερ είχε γίνει άληθινό μαρτύριο, πράγμα που τον ανάγκασε μιá μέρα να φύγη άπ' τον πύργο και να υποβάλη αίτησι διαζυγίου. Τό δικαστήριο έδωσε μέν στον νέο τό διαζύγιο που ζητούσε, αλλά συγχρόνως τον κατέδικασε να πληρώνη στη σύζυγό του... διατροφή 500 λιρέττες κατά μήνα. Η πάμπλουτη πυργοδέσποινα δεν είχε βέβαια καμμιá ανάγκη από τις 500 λιρέττες του πρώην συζύγου της. Και όμως για να τον έκδικηθί έστειλε τακτικά κάθε μήνα τον έπιστάτη της για να εισπράξη τη... διατροφή της. Και ο Βέγκερ για να μωρη να την πληρώνη, αναγκάστηκε να κάνη διάφορες πλαστογραφίες, έως ότου ανακαλύφθηκε και κλείστηκε στη φυλακή...

«Η Ζανίνα τραγουδοίσε με την ύπεροχη φωνή της...